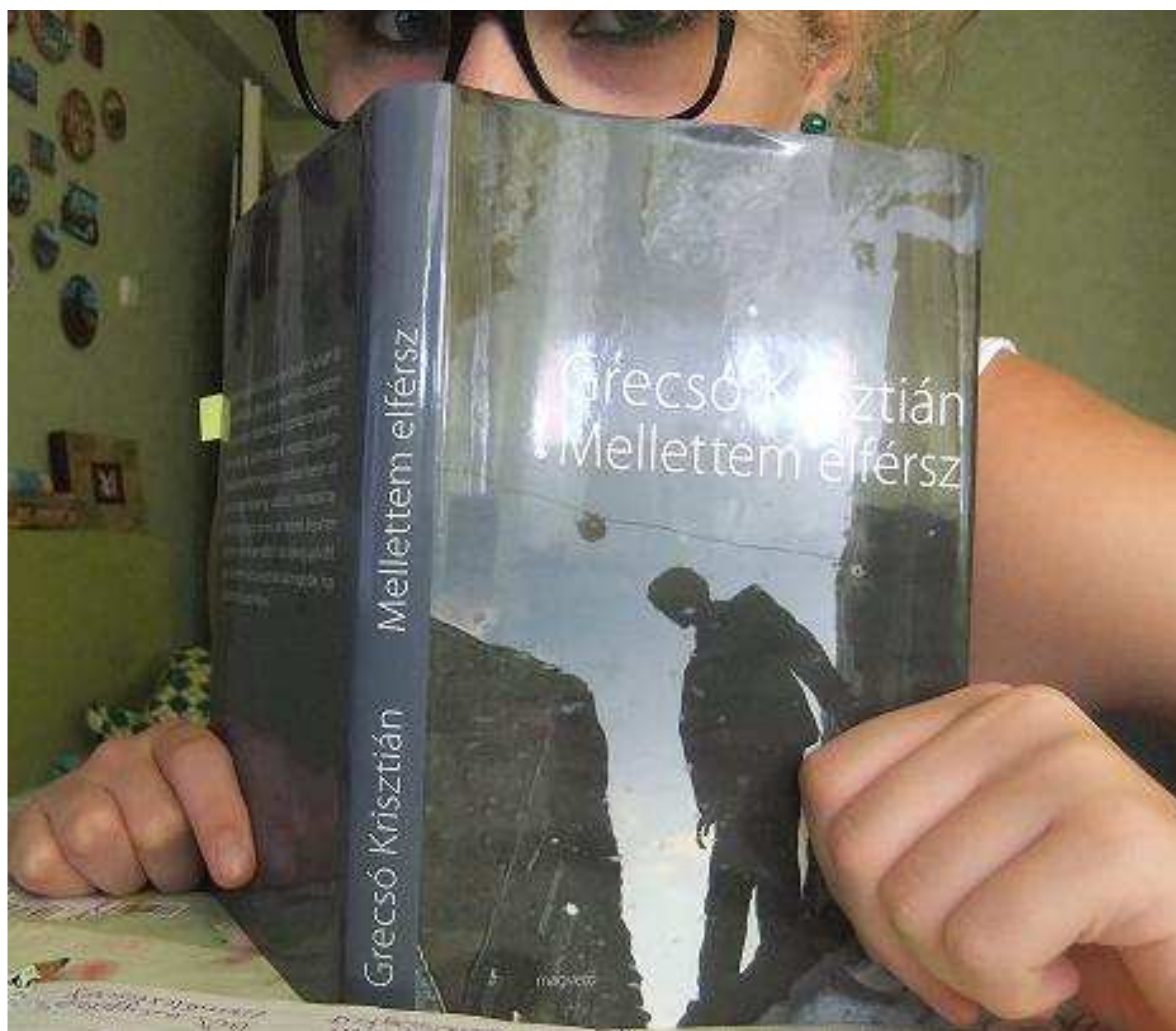

ÍGY ÍRUNK MI!
2012. március

Büki Bettina írásai

Mint utolsó lépés,

elpakoltam még a fiókomból is a mosolyodat egy összetört képkeretből, melyet névnapi ajándékként kaptam tőled, és mely sokáig a polcomon porosodott, benne egy közös nyaralás elcsípett pillanatával, mit akkor vágtam a földhöz, mikor különválásunk után már előre láttam, hogy a többi nő az életemben már csak az árnyékok lehet, és te a viszonyítás mértéke, hogy ezentúl másnak csak a hátrány és lemaradás marad, igen, akkor törtem össze a barna fakeretet, remélve, hogy szilánkokra szakad, és egy fel nem szedett darabja hajnali ébredésem váratlan felszabadítója lesz, majd a darabokkal te is, létezésed emléke is szertehullik, és egy visszafordíthatatlan hóvihar *napnyalta* maradványaként a lefolyóba szivárogsz, nem hagyva nyomot a tájban, a meteorológiai jelentésekben, a híradóban, de te nyomot hagytál, és ezeket a nyomokat próbáltam nedves törölkendővel kitörölni a fiókból, a mosolyainkat cipősdobozba rejteni és kulcsra zárni, aztán a kulcsot beletörni a zárba, ha véletlen nem is, hát véletlennek láttatván, és a szűkös helyet kapó kosaras kártyagyűjteményemet visszapakolni a régi helyére, ahonnan a törölköződ visszakerült a vendégszobába, a fogkeféddel azóta a vízkövet pucolom az akváriumról, ahonnan a parfümödet nem tudtam elküldeni neked, de a papucsod vissza, a közös cipőtartóba, a fésűd pedig a szemetesbe került, ahova te is érdemes lennél, mert emléked mára már gyűlölet martaléka, mert nem hagyod, hogy *ők* is lehetőséget kapjanak, hogy boldognak láttatva magamat kiutat találjak onnan, ahova azért kerültem, mert egy fel nem szedett szilánkdarab hajnali ébredésem váratlan pusztítója lett, melyet te hagytál az alagút végén, utolsó lépésként.

Mondhatnám köszönöm,

mindazt amit tőled, ha máshogy nem is, csak cserébe, kölcsönbe kaptam, bár jobb ha tudod, nincs szándékomban visszaszolgáltatni neked, még annak emlékét sem, hogy lelakott koliszobámba kísértél, miről már oly sokat meséltem neked, nem csak az odafelé úton, nem csak virtuálisan, de személyesen is, aminek címét akár fejből is tudhattad, hisz ide érkeztek a leveleid, amelyekben beszámoltál a mindennapjaidról, amelyekben választ adtál a múlt heti öltözékedről, hogy elolvastad-e a könyvet, amit jó szívvel ajánlottam, hogy tetszett-e az írás, amit először neked mutattam meg olyan formában, amely véglegesnek számít a megjelenése előtt, és igen, odafele úton már előre szabadkoztam, hogy készülj fel a rendetlenségre, mert nem számítottam jöttödre, hogy nálam fogunk kikötni, hisz péntek volt, nem túl késő, a délutáni 5 óra inkább már este, hisz korán sötétedett, és mi sétálva helyet kerestünk ahová beülhetnénk, és folyton rád gondoltam, - bár csendes lépteid utamat kísérték-, meg arra, hogy végre hónapok után, megint az alkalom, és meghívhatlak egy

teára, vagy sörre, bár szerény a pénztárcám, az ösztöndíjam egy részét már elköltöttem, új inget vettem a vizsgaidőszakra, meg a diplomavédésre, de bennem a szándék, hogy vendégem legyél, mégis a kocsmák zaja és a helyek szűkössége fogadott minket, így az ötlet, talán nem is az enyém, hogy nézzünk filmet, és borozzunk, mellé kólát is vettünk, de nem keverni, és te fizetted, annak ellenére, hogy nem iszol kólát, de tudtad, hogy én szeretem, és pár pohár után, te is tudod mi történt akkor, azon az éjjelen, mikor a tükörből egy mosolygó, kócos emlékkép lett, a megkezdett filmből egy *olyasmiféle* folytatás, kísérőként filmzene, és így váltál meg a cipődtől, én meg a gátlásaimtól, hogy egymagasak vagyunk, és így teremtődtek többletjelentéssel bíró momentumok, melyek az első benyomásnál többet, úgy, mint a hajszálad, amit rá egy hétre még mindig felfedezek a pulcsimon, és a párnám alatt, amelynek kézzelfoghatósága fáj, hiszen váratlanul szakadtál ki belőlem, de nyomorult kis életem legszebb nőjeként; mondhatnám köszönöm.

A fénykép a szerző felvétele.